

կութիւններով կը համեմէ իր դիտողութիւնները :
 — “Ապա ի ՌՃՀԸ (= 1729) թուին փոխի
 կարապետ կաթողիկոսն առ Տէր . . . : Սա ի
 հրաւիրիլն ի մեծ Պօլիս օժեցաւ կաթողիկոս
 Ռեւարո-Ռեւօֆ եւ շարքիդոս-Ռեւօֆ Բաղեշեցի
 Յովհաննէս վարդապետին (որ այնմ ժամանակի
 Պատրիարք էր նոյնոյ քաղաքին Պօլսոյ) : Քանզի ետ
 օժանել զսա ի կաթողիկոս՝ որպէս ասացաք, եւ
 ինքն եւ իւրքն ձեռնադրեցան անդ եպիսկոպոս :
 Եւ մնլ երես շէ աննոյն ընկեց իւրոց անա ժամանակ է
 ընանեցման, (շէ տեսանէր ղ կարողեոր կաթողիկոսն մեծիոր
 եւ անտեղեակ որպէս Ռեւանոյ որքոյ Արեւոյնոյն,) յաւել
 եւ շայն շարո-Ռեւանոյ (?) շէ շարչա որչն կաթողիկոսոց
 Ռեւարոսոցն Օսմանոցոց ընդ յեւոֆ իւրով որար :
 Յայնմ օրէ սովորութիւն եղեւ՝ շէ շար ինչ ինքերո
 սնեցին կաթողիկոսան ի յՕսմանոցոց Ռեւարոսին,
 պարբերան Պօլսոյ որոցն շարչայն եւ “չ այլ իր+,”
 (Ջամբու էջ 29) : Եւ դիտել տալէ ետքը թէ ինչպէս
 “կաթողիկոսքն սրբոյ Աթուոյս համարչակ է
 անմիջորդ” կը դիմէին Օսմանեան, Ռուս եւ
 Պարսիկ ինքնակալներուն իրենց խնդիրներուն
 համար. այս կանոնը, կ’ըսէ, տեւեց մինչեւ 1726,
 “յորժամ ընտրեցաւ ի մեծ քաղաքն Պօլիս ի
 կաթողիկոս սրբոյ Աթուոյս՝ կարապետ վարդապե-
 տըն Ջէյթունցի եւ Առաջնորդն Էնկիւրիոյ, եւ ի
 Պօլիս օժեցաւ կաթողիկոս Ռեւարո-Ռեւօֆ Բա-
 ղեշեցի Յովհաննէս վարդապետին (որ Պատրիարք
 էր նոյնոյ քաղաքին), եւ զնոյն Յովհաննէս վար-
 դապետն, եւ զայլս ոմանս վարդապետս ի նոյն
 քաղաքոջն ձեռնադրեաց եպիսկոպոս : Արդ որպէս
 ասացաք, մինչեւ յայս կարապետ կաթողիկոս,
 Էջմիածնանիստ կաթողիկոսքն, ինքեանք եւ կամ
 իւրեանց Նուիրակօքն, եւ կամ ի ձեռն ոմանց
 իշխանաց, անխափր գրէին զարզայ առ թագաւորըն
 Օսմանոցոց, եւ առնուին զինդրելիսն եւ այլն : Միայն
 ի նոր հրաւիրիլն կաթողիկոսացուին ի կաթողի-